

Ті, хто покидають Омелас (скорочено)

Урсула Ле Гуїн

Урсула Ле Гуїн

Ті, хто покидають Омелас

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Із гучними дзвонами Свято Літа прийшло до приморського міста Омелас. На човнах у бухті майоріли прапори. Вулицями між будинками із червоними дахами і вибіленими стінами, між старими садами і серед алей, повз великі парки і громадські будівлі ішли процесії. На інших вулицях, де музика була швидшою, люди танцювали. Діти сновигали туди-сюди, їх високі викрики піднімалися над музикою і співом. Усі процесії звивалися до північної частини міста, де на просторому прибережному лузі, що звався Зелені Поля, хлопці і дівчата, оголені, під яскравим світлом, із довгими і вправними руками, по кісточки у грязюці, готували своїх норовливих коней до перегонів. Коні були без упряжі, їх гриви були заплетені срібними, золотими і зеленими стрічками. Далеко на північ і захід піднімалися гори, які наполовину оточували Омелас. Ранкове повітря було настільки прозорим, що було видно сніг, що увінчував Вісімнадцять Вершин.

Як розповісти про радість? Як описати жителів Омеласу? Як бачите, вони не простий народ, хоч вони і щасливі. Короля там не було. Вони не користувалися мечами і не тримали рабів. Вони не були варварами. Я не знаю правил і законів їхнього суспільства, але підозрюю, що їх було зовсім мало. Вони обходилися без фондової біржі, реклами, таємної поліції і бомби. Це був непростий народ, не милі пастухи, не благородні дикуни і не ввічливі утопісти. Вони були не менш складні, ніж ми.

У нас є погана звичка вважати щастя чимось дурнуватим. Тільки більш інтелектуальний, тільки зло цікаве. Це і зраджує митця: відмова визнати банальність зла і жахливу нудьгу болю. Якщо не можеш їх здолати, то приєднуйся до них. Якщо це ранить, то повторюй знову і знову. Але звеличувати розпач – це прирікати насолоду, охоплювати розумом насильство – це втрачати усе інше. Ми не можемо описати щасливу людину чи звеличувати втіхи. Як я можу розповісти про людей Омеласу? Вони не були наївними і щасливими дітьми, хоча їх діти були дійсно щасливими. Вони були зрілими, розумними, палкими дорослими, чиї життя не були нещасними. Омелас звучить для мене як місто із казки, давнє і далеке. Можливо, краще було б, якби ви намалювали його у своїй уяві, припустивши, що у якийсь момент воно розростеться, бо напевне я не зможу усім вам догодити. Наприклад, як щодо технологій? Я думаю, що на вулицях і у повітрі там не було ні автомобілів, ні гелікоптерів. Цілком очевидно вони

могли мати центральне опалення, метро, пральні машини і найрізноманітніші чудесні прилади, ще не винайдені у нас. Або у них могло нічого цього не бути – це не має значення. Як забажаєте. Я схильна думати, що люди їздили на дуже швидких маленьких потягах і двоповерхових трамваях. Омелас вражає декого з вас як святенницьке місто. Посмішки, дзвони, паради, коні, бла-бла-бла. Якщо так, додайте оргію. Якщо оргія допоможе, то не вагайтеся. Єдине, чого, наскільки я знаю, немає у Омеласі – це почуття провини. Але що ще там має бути? Спершу я думала, що там немає наркотиків, але для тих, кому це подобається, нехай будуть. Але вони не викликали звикання.

Більшість процесій уже досягли Зелених Полів. Дивовижний аромат страв долинає з червоних і синіх торгових наметів. Дитячі обличчя мило замурзані; у благодатній сивій бороді старого заплуталися крихти багатой випічки. Юнаки і дівчата осідлали коней і почали збиратися на старті. Невелика товстенька усміхнена бабуса роздає квіти зі свого кошика, високі юнаки носять її квіти у своєму сяючому волоссі. Дитина років дев'яти-десяти сидить неподалік натовпу, граючи на дерев'яній флейті. Коли вона перестає грати, наїзники починають шикуватися уздовж лінії старту. Натовпи навколо іподрому – ніби схвильована вітром і всіяна квітами трава. Почалося Свято Літа.

Ви в це вірите? Ви приймаєте свято, місто, радість? Ні? Тоді дозвольте мені описати ще одну річ.

У підвалі одної громадської будівлі Омеласу чи, може, у погребі одного з просторих будинків є кімната. Там одні замкнені двері і немає вікон. Кімната близько трьох кроків завдовжки і двох кроків завширшки – звичайна кімната для швабр чи покинута комірчина. У кімнаті сидить дитина. Це може бути хлопчик чи дівчинка. Вона виглядає на шість років, хоча насправді їй майже десять. Вона недоумкувата. Двері зачинено, і ніхто не прийде. Інколи заходить хтось один чи декілька людей. Один може зайти і дати стусана дитині, щоб змусити її встати. Інші ніколи не підходять близько, а витріщаються на неї наляканими очима, повними огиди. Миска для їжі і глек для води поспішно наповнюються, двері замикаються, очі зникають. Люди біля дверей ніколи нічого не кажуть, але дитина, яка не завжди жила у комірчині й ще пам'ятає сонячне світло і голос матері, інколи говорить. "Я буду хорошим, – каже вона. – Будь ласка, випустіть мене. Я буду хорошим!" Вони ніколи не відповідають. Раніше дитина кликала на допомогу вночі й багато плакала, але зараз тільки скиглить. Вона дуже худа, живе на половині миски мащеної каші на день. Вона оголена. Її сідниці і стегна – суцільна гнійна рана, бо вона постійно сидить на своїх екскрементах.

Вони всі знають, що вона там, усі жителі Омеласу. Деякі з них приходили подивитися на дитину, інші задовольняються просто тим, що їм відомо. Юні глядачі завжди почувають шок і знемогу від побаченого. Вони відчують огиду, за яку, як раніше думали, вони вищі. Вони б хотіли зробити щось для дитини. Але нічого не можуть вдіяти. Якщо дитину виведуть на світ Божий з того мерзенного місця, якщо її купують, нагодують і заспокоють, то це, звісно, буде добра справа, але якщо це зробити, то того ж дня і години уся краса і втіха, усе багатство Омеласу всохне і

зруйнується. Такі умови.

Часто молоді люди приходять додому в сльозах або у безмовному гніві, побачивши дитину. Вони думають про це тижнями чи навіть роками. Але коли приходить час, вони усвідомлюють, що навіть коли дитину звільнити, їй не буде багато користі від цієї свободи: певне неясне задоволення від тепла і їжі, але не набагато більше. Вона настільки деградована, настільки недоумкувата, щоб відчувати справжню радість.

Та все ж саме їхні сльози і гнів, і прийняття їх безпомічності, можливо, і є справжнім джерелом величі їхніх життів. Їх щастя не беззмістовне і не безвідповідальне. Вони знають, що вони, як і дитина, не вільні. Вони мають співчуття. Саме існування дитини і їх знання про це існування творять благородство їх архітектури, гостроту їх музики і глибину їх науки. Це через ту дитину вони такі ніжні з дітьми. Вони знають, що якби той нещасний не шморгав би носом у темряві, інший, флейтист, не міг би творити радісної музики, коли юні вершники шикуються у всій своїй красі на старті.

Тепер ви вірите їм? Тепер вони правдоподібні? Але треба сказати ще одну річ, цього разу неймовірну.

Іноді один із підлітків, що приходять подивитися на дитину, не приходить додому, щоб хлипати чи гніватися, не приходить додому взагалі. Інколи також значно доросліші чоловік чи жінка замовкають на день чи два, а потім ідуть з дому. Ці люди виходять на вулицю і крокують самі. Вони йдуть і йдуть, аж поки не покидають Омелас, виходячи через чудові ворота. Кожен сам, вони ідуть на захід чи на північ, у гори. Вони покидають Омелас, вони ідуть у темряву і не повертаються. Місце, куди вони ідуть, навіть важче уявити для більшості з нас, ніж місто щастя. Я взагалі не можу вам його описати. Можливо, воно навіть не існує. Але схоже, вони знають, куди ідуть, ті, хто покидають Омелас.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу